

Sygn. akt II AKa 52/19

Lublin, dnia 16 kwietnia 2019 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Mariusz Młoczkowski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Grażyna Jakubowska SO del. do SA Jerzy Daniluk
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Kijak

przy udziale prokuratora Pawła Krupskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2019 r.

sprawy **J. S.** syna S. i B. z domu S., urodzonego (...) w R.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk i innych

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt II K 46/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. z opisu czynu przypisanego J. S. w punkcie I.b eliminuje ustalenie: „i uzyskał z tego tytułu znaczną korzyść majątkową”, a nadto w tym opisie w miejsce ustalenia: „23 grudnia 2005 roku 2006 roku” przyjmuje ustalenie: „23 grudnia 2005 roku”;

2. za podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności wymierzonej J. S. za czyn przypisany mu w punkcie I.b przyjmuje art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych postępowania odwoławczego i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 52/19

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że:

XII. (I.) w okresie od 28 czerwca 2004 roku do dnia 31 października 2006 w G. gm. K. woj. (...), R. woj. (...), O. woj. (...), S. gm. G. woj. (...), W. woj. (...) i B. woj. (...) oraz Ś. woj. (...) działając wspólnie i porozumieniu z T. P., M. B. (1), P. C., A. K., K. S., co do których aktualnie toczy się przed Sądem Okręgowych w Radomiu postępowanie karne (sygn. akt II K 145/10), biorąc udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw; oszustw, polegających na nabywaniu oleju opałowego, następnie odbarwianiu go w miejscowości G. poprzez pozabawienie znacznika i barwnika koloru czerwonego i wprowadzaniu tak uzyskanego paliwa do obrotu gospodarczego jako pełnowartościowego oleju napędowego na szkodę ustalonych pokrzywdzonych tj. R. M. (1), P. J. i M. Z., K. W., J. K. i P. B. oraz nieustalonych pokrzywdzonych – nabywców tak odbarwionego paliwa na stacjach sprzedaży paliw płynnych prowadzonych przez w/w osoby, przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów polegających na podrabianiu dokumentów WZ firmy (...), podpisów: S. E. na dokumentach o nazwie „dowód wydania- atest” wystawianych w bazie magazynowej (...) w O., W. N. i K. W. na fakturach VAT wystawionych przez firmę (...) z siedzibą w B. II za usługi transportowe, posługiwanie się poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT firm PHU (...) P. B. z B., G. K. W. z B., (...) J. K. ze Ś., (...) S. M. z W., (...) – R. M. (1) z R. oraz podrobionymi dokumentami WZ (wydanie materiału na zewnątrz) firmy (...) z B. poprzez wręczanie ich jako autentycznych odbiorcom oleju napędowego – P. J., R. M. (1) i M. Z., K. W., J. K., P. B. wyłudzenie poświadczenia nieprawdy w postaci faktur VAT od firmy (...) z siedzibą w B. II według przyjętego podziału ról w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach zorganizowanej grupy, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem osoby prowadzące działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży paliw ciekłych, usług transportowych oraz ich odbiorców w ten sposób, że w pomieszczeniach oczyszczalni ścieków byłego zakładu przetwórstwa owocowo-warzywnego w G. przerobił przy użyciu wapna, kwasu siarkowego i ziemi bielącej oraz wielkopojemnościowych zbiorników, pomp i wirówek nie mniej niż 2.653.890 litrów oleju opałowego poprzez pozabawienie go czerwonego barwnika i znacznika, a następnie tak uzyskane paliwo wprowadzili do obrotu jako pełnowartościowy olej napędowy doprowadzając tym M. Z., P. J. i R. M. (1), K. W., J. K. i P. B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 7 479 848,50 zł stanowiącą mienie wielkiej wartości za pomocą wprowadzenia w błąd co do jakości i przeznaczenia sprzedawanego im paliwa, przy czym dokonywali w ten sposób obrotu paliwem ciekłym nie spełniającym wymagań jakościowych określonych w ustawie z dnia 23 stycznia 2004 roku „o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych” (Dz. U. Nr 34, poz. 293), a w tym:

- w okresie od 28 czerwca 2004 roku do 22 grudnia 2004 w R. działając na szkodę R. M. (1) właściciela firmy (...) dokonali sprzedaży odbarwionego oleju opałowego jako napędowy w ilości 357 830 litrów o wartości brutto 1 067 658,20 zł dokumentując transakcje 28 poświadczającymi nie prawdę fakturami VAT wystawionymi przez PHU (...) P. B. z B. i dwoma poświadczającymi nie prawdę fakturami VAT wystawionymi przez firmę (...) z B., którzy będąc podmiotami uprawnionymi do wystawienia faktur VAT za sprzedawany olej napędowy, wystawiali je w sytuacjach, gdy nie dostarczali żadnego paliwa do firmy (...), w szczególności poprzez wystawienie:

1. Faktury VAT nr (...) z dnia 29.07.2004 na 10 500 litrów wartości 29 078,70 zł
2. Faktury VAT nr (...) z dnia 31.07.2004 na 15 000 litrów wartości 41 541,00 zł
3. Faktury VAT nr (...) z dnia 14.08.2004 na 17 000 litrów wartości 47 079,80 zł
4. Faktury VAT nr (...) z dnia 18.08.2004 na 18 000 litrów wartości 49 849,20 zł
5. Faktury VAT nr (...) z dnia 24.08.2004 na 18 700 litrów wartości 53 384,76 zł
6. Faktury VAT nr (...) z dnia 27.08.2004 na 12 000 litrów wartości 34 257,60 zł
7. Faktury VAT nr (...) z dnia 31.08.2004 na 21 000 litrów wartości 59 950,80 zł
8. Faktury VAT nr (...) z dnia 06.09.2004 na 17 000 litrów wartości 51 227,80 zł
9. Faktury VAT nr (...) z dnia 15.09.2004 na 7 420 litrów wartości 21 725,76 zł

10. Faktury VAT nr (...) z dnia 25.09.2004 na 12 000 litrów wartości 35 136,00 zł
 11. Faktury VAT nr (...) z dnia 28.09.2004 na 12 580 litrów wartości 36 834,24 zł
 12. Faktury VAT nr (...) z dnia 30.09.2004 na 21 000 litrów wartości 62 256,60 zł
 13. Faktury VAT nr (...) z dnia 07.10.2004 na 10 150 litrów wartości 30 586,01 zł
 14. Faktury VAT nr (...) z dnia 09.10.2004 na 12 150 litrów wartości 36 612,81 zł
 15. Faktury VAT nr (...) z dnia 13.10.2004 na 14 400 litrów wartości 44 622,72 zł
 16. Faktury VAT nr (...) z dnia 15.10.2004 na 9 670 litrów wartości 29 965,60 zł
 17. Faktury VAT nr (...) z dnia 18.10.2004 na 12 130 litrów wartości 37 588,44 zł
 18. Faktury VAT nr (...) z dnia 22.10.2004 na 7 500 litrów wartości 23 241,00 zł
 19. Faktury VAT nr (...) z dnia 23.10.2004 na 10 350 litrów wartości 32 072,58 zł
 20. Faktury VAT nr (...) z dnia 27.10.2004 na 6 600 litrów wartości 20 452,08 zł
 21. Faktury VAT nr (...) z dnia 28.10.2004 na 9 500 litrów wartości 28 044,14 zł
 22. Faktury VAT nr (...) z dnia 05.11.2004 na 11 970 litrów wartości 37 530,74 zł
 23. Faktury VAT nr (...) z dnia 08.11.2004 na 15 310 litrów wartości 48 002,97 zł
 24. Faktury VAT nr (...) z dnia 12.11.2004 na 16 200 litrów wartości 50 793,48 zł
 25. Faktury VAT nr (...) z dnia 20.11.2004 na 14 000 litrów wartości 42 700,00 zł
 26. Faktury VAT nr (...) z dnia 29.11.2004 na 9 540 litrów wartości 30 610,04 zł
 27. Faktury VAT nr (...) z dnia 30.11.2004 na 3 200 litrów wartości 10 267,52 zł
 28. Faktury VAT nr (...) z dnia 01.12.2004 na 6000 litrów wartości 19 544,40 zł
 29. Faktury VAT nr (...) z dnia 22.12.2004 na 6960 litrów wartości 22 671,50 zł
 30. Faktury VAT nr (...) z dnia 28.06.2004 na 12.800 litrów wartości 35 448,32 zł,
- w okresie od 4 marca 2005 do 30 czerwca 2005 roku w R. działając na szkodę R. M. (1) właściciela firmy (...) dokonali sprzedaży odbarwionego oleju opałowego jako napędowy w ilości 247 260 litrów o wartości brutto 809 908, 71 zł dokumentując transakcje 19 poświadczającymi nie prawdę fakturami VAT wystawionymi przez firmę (...) z B., który będąc podmiotem uprawnionym do wystawienia faktur VAT za sprzedawany olej napędowy, wystawił je w sytuacjach, gdy nie dostarczał żadnego paliwa do firmy (...), a w szczególności poprzez wystawienie:
 1. Faktury VAT nr (...) z dnia 04.03.2005 na 13 800 litrów wartości 42 090, 00 zł
 2. Faktury VAT nr (...) z dnia 16.03.2005 na 14 050 litrów wartości 46 280,70 zł
 3. Faktury VAT nr (...) z dnia 29.03.2005 na 16 760 litrów wartości 54389,55 zł
 4. Faktury VAT nr (...) z dnia 06.04.2005 na 13 800 litrów wartości 44 783,76 zł

5. Faktury VAT nr (...) z dnia 13.04.2005 na 14 000 litrów wartości 45 432,80 zł
 6. Faktury VAT nr (...) z dnia 23.04.2005 na 13 800 litrów wartości 44 783,76 zł
 7. Faktury VAT nr (...) z dnia 28.04.2005 na 13 900 litrów wartości 46 295,34 zł
 8. Faktury VAT nr (...) z dnia 07.05.2005 na 5 500 litrów wartości 18 318,30 zł
 9. Faktury VAT nr (...) z dnia 09.05.2005 na 13 750 litrów wartości 44 621,50 zł
 10. Faktury VAT nr (...) z dnia 19.05.2005 na 18 000 litrów wartości 57 535,20 zł
 11. Faktury VAT nr (...) z dnia 25.05.2005 na 16 700 litrów wartości 53 379,88 zł
 12. Faktury VAT nr (...) z dnia 30.05.2005 na 10 000 litrów wartości 31 964,00 zł
 13. Faktury VAT nr (...) z dnia 02.06.2005 na 8 000 litrów wartości 26 352,00 zł
 14. Faktury VAT nr (...) z dnia 08.06.2005 na 14 500 litrów wartości 49 178,20 zł
 15. Faktury VAT nr (...) z dnia 11.06.2005 na 9 000 litrów wartości 30 524, 40 zł
 16. Faktury VAT nr (...) z dnia 15.06.2005 na 11 000 litrów wartości 37 307,60 zł
 17. Faktury VAT nr (...) z dnia 20.06.2005 na 14 000 litrów wartości 46 116,00 zł
 18. Faktury VAT nr (...) z dnia 28.06.2005 na 16 700 litrów wartości 56 639,72 zł
 19. Faktury VAT nr (...) z dnia 30.06.2005 na 10 000 litrów wartości 33 916,00 zł,
- w okresie od 8 października 2005 do 31 października 2006 roku w R. działając na szkodę R. M. (1) właściciela firmy (...) dokonali sprzedaży odbarwionego oleju opałowego jako napędowy w ilości 280 250 litrów o wartości brutto 984 472,00 zł dokumentując transakcje 31 poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT wystawionymi przez firmę (...) ze Ś. który będąc podmiotem uprawnionym do wystawienia faktur VAT za sprzedawany olej napędowy, wystawił je w sytuacjach, gdy nie dostarczał żadnego paliwa do firmy (...), a w szczególności poprzez wystawienie:
 1. Faktury VAT nr (...) z dnia 08.10.2005 na 12 300 litrów wartości 45 018,00 zł
 2. Faktury VAT nr (...) z dnia 21.10.2005 na 10 000 litrów wartości 36 600,00 zł
 3. Faktury VAT nr (...) z dnia 25.10.2005 na 10 000 litrów wartości 36 600,00 zł
 4. Faktury VAT nr (...) z dnia 21.11.2005 na 9 250 litrów wartości 32,580,00 zł
 5. Faktury VAT nr (...) z dnia 23.11.2005 na 9 000 litrów wartości 31 622,40 zł
 6. Faktury VAT nr (...) z dnia 09.12.2005 na 11 900 litrów wartości 41 811,84 zł
 7. Faktury VAT nr (...) z dnia 12.12.2005 na 10 400 litrów wartości 36 541,44 zł
 8. Faktury VAT nr (...) z dnia 15.12.2005 na 9 800 litrów wartości 34 313,72 zł
 9. Faktury VAT nr (...) z dnia 20.12.2005 na 9 300 litrów wartości 32 563,02 zł
 10. Faktury VAT nr (...) z dnia 23.12.2005 na 10 500 litrów wartości 36 892,80 zł

11. Faktury VAT nr (...) z dnia 02.02.2006 na 7 000 litrów wartości 23 912,00 zł
 12. Faktury VAT nr (...) z dnia 02.03.2006 na 6 170 litrów wartości 21 227,27 zł
 13. Faktury VAT nr (...) z dnia 24.07.2006 na 7 000 litrów wartości 26 047,00 zł
 14. Faktury VAT nr (...) z dnia 23.08.2006 na 8 000 litrów wartości 29 280,00 zł
 15. Faktury VAT nr (...) z dnia 13.09.2006 na 8 500 litrów wartości 30 176,70 zł
 16. Faktury VAT nr (...) z dnia 06.10.2006 na 9 000 litrów wartości 31 732,20 zł
 17. Faktury VAT nr (...) z dnia 08.02.2006 na 7 500 litrów wartości 25 620,00 zł
 18. Faktury VAT nr (...) z dnia 11.03.2006 na 5 030 litrów wartości 17 550,68 zł
 19. Faktury VAT nr (...) z dnia 30.09.2006 na 9 000 litrów wartości 31 293,00 zł
 20. Faktury VAT nr (...) z dnia 13.10.2006 na 9 000 litrów wartości 31 842,00 zł
 21. Faktury VAT nr (...) z dnia 11.02.2006 na 8 000 litrów wartości 27 328,00 zł
 22. Faktury VAT nr (...) z dnia 14.03.2006 na 9 950 litrów wartości 34 596,15 zł
 23. Faktury VAT nr (...) z dnia 31.10.2006 na 12 500 litrów wartości 43 615,00 zł
 24. Faktury VAT nr (...) z dnia 18.03.2006 na 8 100 litrów wartości 28 064,88 zł
 25. Faktury VAT nr (...) z dnia 18.03.2006 na 10 100 litrów wartości 34 994,48 zł
 26. Faktury VAT nr (...) z dnia 20.02.2006 na 8 000 litrów wartości 27 328,00 zł
 27. Faktury VAT nr (...) z dnia 21.03.2006 na 8 600 litrów wartości 29 797,28 zł
 28. Faktury VAT nr (...) z dnia 24.02.2006 na 7 000 litrów wartości 23 912,00 zł
 29. Faktury VAT nr (...) z dnia 23.03.2006 na 9 350 litrów wartości 32 395,88 zł
 30. Faktury VAT nr (...) z dnia 27.03.2006 na 9 500 litrów wartości 32 915,60 zł
 31. Faktury VAT nr (...) z dnia 31.03.2006 na 10 500 litrów wartości 36 380,40 zł,
- w okresie od 22 września 2004 r do 30 listopada 2004 w O. działając na szkodę M. Z. właściciela firmy (...) dokonali sprzedaży odbarwionego oleju opałowego jako napędowy w ilości 115 180 litrów o wartości brutto 352 397,55 zł dokumentując transakcje 11 poświadczającymi nie prawdę fakturami VAT wystawionymi przez PHU (...) P. B. z B. który będąc podmiotem uprawnionym do wystawienia faktur VAT za sprzedawany olej napędowy, wystawił je w sytuacjach, gdy nie dostarczał żadnego paliwa do firmy (...), a w szczególności poprzez wystawienie:
 1. Faktury VAT nr (...) z dnia 22.09.2004 na 20 000 litrów wartości 58 560,00 zł
 2. Faktury VAT nr (...) z dnia 07.10.2004 na 12 300 litrów wartości 37 064,82 zł
 3. Faktury VAT nr (...) z dnia 09.10.2004 na 9 450 litrów wartości 28 476,63 zł
 4. Faktury VAT nr (...) z dnia 15.10.2004 na 12 350 litrów wartości 38 270,18 zł

5. Faktury VAT nr (...) z dnia 18.10.2004 na 9 800 litrów wartości 30 386,24 zł
 6. Faktury VAT nr (...) z dnia 23.10.2004 na 7 750 litrów wartości 24 015,70 zł
 7. Faktury VAT nr (...) z dnia 25.10.2004 na 10 330 litrów wartości 32 010,60 zł
 8. Faktury VAT nr (...) z dnia 28.10.2004 na 12 000 litrów wartości 37 185,60 zł
 9. Faktury VAT nr (...) z dnia 08.11.2004 na 7 700 litrów wartości 24 142,58 zł
 10. Faktury VAT nr (...) z dnia 20.11.2004 na 6 500 litrów wartości 19 825,00 zł
 11. Faktury VAT nr (...) z dnia 30.11.2004 na 7 000 litrów wartości 22 460,20 zł,
- w okresie od 9 marca 2005 do 20 czerwca 2005 w O. działając na szkodę M. Z. właściciela firmy (...) dokonali sprzedaży odbarwionego oleju opałowego jako napędowy w ilości 118 500 litrów o wartości brutto 387 960,61 zł dokumentując transakcje 14 poświadczającymi nie prawdę fakturami VAT wystawionymi przez firmę (...) z B. który będąc podmiotem uprawnionym do wystawienia faktur VAT za sprzedawany olej napędowy, wystawił je w sytuacjach, gdy nie dostarczał żadnego paliwa do firmy (...), a w szczególności poprzez wystawienie:
 1. Faktury VAT nr (...) z dnia 09.03.2005 na 4 600 litrów wartości 15 152,40 zł
 2. Faktury VAT nr (...) z dnia 13.04.2005 na 5 200 litrów wartości 16 875,04 zł
 3. Faktury VAT nr (...) z dnia 15.04.2005 na 12 000 litrów wartości 39 528,00 zł
 4. Faktury VAT nr (...) z dnia 19.04.2005 na 5 300 litrów wartości 17 458,20 zł
 5. Faktury VAT nr (...) z dnia 28.04.2005 na 5 400 litrów wartości 17 985,24 zł
 6. Faktury VAT nr (...) z dnia 07.05.2005 na 12 550 litrów wartości 41 799,03 zł
 7. Faktury VAT nr (...) z dnia 09.05.2005 na 6 900 litrów wartości 22 391,88 zł
 8. Faktury VAT nr (...) z dnia 19.05.2005 na 9 250 litrów wartości 29 566,70 zł
 9. Faktury VAT nr (...) z dnia 25.05.2005 na 4 200 litrów wartości 13 424,88 zł
 10. Faktury VAT nr (...) z dnia 30.05.2005 na 4 300 litrów wartości 13 744,52 zł
 11. Faktury VAT nr (...) z dnia 31.05.2005 na 14 800 litrów wartości 47 306,72 zł
 12. Faktury VAT nr (...) z dnia 02.06.2005 na 13 000 litrów wartości 42 822,00 zł
 13. Faktury VAT nr (...) z dnia 08.06.2005 na 7 500 litrów wartości 25 437,00 zł
 14. Faktury VAT nr (...) z dnia 20.06.2005 na 13 500 litrów wartości 44 469,00 zł,
 - w okresie od 6 lutego 2006 do 11 marca 2006 w O. działając na szkodę M. Z. właściciela firmy (...) dokonali sprzedaży odbarwionego oleju opałowego jako napędowy w ilości 32 360 litrów o wartości brutto 111 660,74 zł dokumentując transakcje 3 poświadczającymi nie prawdę fakturami VAT wystawionymi przez firmę (...) ze Ś. który będąc podmiotem uprawnionym do wystawienia faktur VAT za sprzedawany olej napędowy, wystawił je w sytuacjach, gdy nie dostarczał żadnego paliwa do firmy (...), a w szczególności poprzez wystawienie:
 1. Faktury VAT nr (...) z dnia 06.02.2006 na 9 600 litrów wartości 32 793,60 zł

2. Faktury VAT nr (...) z dnia 06.03.2006 na 11 210 litrów wartości 38,566,88 zł
 3. Faktury VAT nr (...) z dnia 11.03.2006 na 11 550 litrów wartości 40 300,26 zł,
- w okresie od 6 października 2004 do 13 czerwca 2005 w S. działając na szkodę P. J. właściciela firmy (...) zoo dokonali sprzedaży odbarwionego oleju opałowego jako napędowy w ilości 1 489 710 litrów o wartości brutto 3 730 342, 37 zł dokumentując transakcje 53 poświadczającymi nie prawdę fakturami VAT wystawionymi przez firmę (...) z W. w sytuacji, gdzie firma (...) nie prowadziła żadnej działalności gospodarczej, a w szczególności poprzez wystawienie:
 1. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 06.10.2004 na 28 550 litrów wartości 86 032, 57 zł
 2. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 14.10.2004 na 20 520 litrów wartości 63 712,55 zł
 3. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 18.10.2004 na 25 410 litrów wartości 79 360,51 zł
 4. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 21.10.2004 na 27 500 litrów wartości 84 915,05 zł
 5. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 23.10.2004 na 27 580 litrów wartości 86 743,51 zł
 6. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 26.10.2004 na 27 800 litrów wartości 87 435,45 zł
 7. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 29.10.2004 na 27,200 litrów wartości 84 220,99 zł
 8. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 02.11.2004 na 26 280 litrów wartości 81 372,34 zł
 9. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 04.11.2004 na 27 200 litrów wartości 81 655,82 zł
 10. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 08.11.2004 na 26 950 litrów wartości 84 203,12 zł
 11. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 09.11.2004 na 26 290 litrów wartości 74 924,40 zł
 12. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 15.11.2004 na 26 350 litrów wartości 75 095,39 zł
 13. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 18.11.2004 na 27 200 litrów wartości 77 517,82 zł
 14. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 22.11.2004 na 26 840 litrów wartości 77 965,37 zł
 15. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 23.11.2004 na 24 450 litrów wartości 73 856,60 zł
 16. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 24.11.2004 na 26 880 litrów wartości 81 196,95 zł
 17. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 26.11.2004 na 26 980 litrów wartości 81 499,03 zł
 18. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 26.11.2004 na 27 200 litrów wartości 82 163,58 zł
 19. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 29.11.2004 na 27 500 litrów wartości 85 753,80 zł
 20. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 30.11.2004 na 54 150 litrów wartości 1 66 743,01 zł
 21. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 04.12.2004 na 28 770 litrów wartości 83 220,68 zł
 22. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 15.12.2004 na 29 950 litrów wartości 83 820,47 zł
 23. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 04.12.2004 na 23 130 litrów wartości 64 761,69 zł

24. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 21.12.2004 na 23 300 litrów wartości 67 227,49 zł
25. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 22.12.2004 na 30 180 litrów wartości 86 673,34 zł
26. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 28.12.2004 na 25 260 litrów wartości 72 543,69 zł
27. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 12.01.2005 na 21 180 litrów wartości 58 707,57 zł
28. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 14.01.2005 na 30 130 litrów wartości 83 515,54 zł
29. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 17.01.2005 na 30 250 litrów wartości 82 667,20 zł
30. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 19.01.2005 na 30 160 litrów wartości 83 598,69 zł
31. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 22.01.2005 na 30 600 litrów wartości 85 228,96 zł
32. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 24.01.2005 na 26 160 litrów wartości 72 862,40 zł
33. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 27.01.2005 na 27 720 litrów wartości 77 816,14 zł
34. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 02.02.2005 na 27 570 litrów wartości 75 746,92 zł
35. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 05.02.2005 na 30 050 litrów wartości 81 057,47 zł
36. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 09.02.2005 na 29 200 litrów wartości 78 764,66 zł
37. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 10.02.2005 na 31 000 litrów wartości 83 620,02 zł
38. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 16.02.2005 na 27 000 litrów wartości 74 444,40 zł
39. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 09.03.2005 na 30 300 litrów wartości 90 936,36 zł
40. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 12.03.2005 na 25 840 litrów wartości 77 866,26 zł
41. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 15.03.2005 na 4 400 litrów wartości 13 258,96 zł
42. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 16.03.2005 na 25 860 litrów wartości 77 926,52 zł
43. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 19.03.2005 na 30 400 litrów wartości 96 799,68 zł
44. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 22.03.2005 na 30 450 litrów wartości 94 061,27 zł
45. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 24.03.2005 na 30 750 litrów wartości 95 213,07 zł
46. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 31.03.2005 na 30 430 litrów wartości 94 147,99 zł
47. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 02.04.2005 na 27 340 litrów wartości 87 389,58 zł
48. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 05.04.2005 na 25 800 litrów wartości 83 411,40 zł
49. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 09.04.2005 na 30 180 litrów wartości 97 792,86 zł
50. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 12.04.2005 na 27 700 litrów wartości 86 512,64 zł
51. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 08.06.2005 na 27 390 litrów wartości 90 222,66 zł
52. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 10.06.2005 na 28 170 litrów wartości 92 791,98 zł

53. Faktura VAT (...) nr (...) z dnia 13.06.2005 na 27 130 litrów wartości 89 366,22 zł, **tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., z art. 270 § 1 k.k., z art. 271 § 3 k.k., z art. 272 k.k., z art. 273 k.k. oraz z art. 23 ust 3 Ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku „o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych” (Dz. U. nr 34 poz. 293)- w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;**

XIV (III). w okresie od 6 października 2004 roku do 13 czerwca 2005 roku w S. Gm. G. i P. i innych miejscowościach na terenie całego kraju działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, oszustw polegających na nabywaniu oleju opałowego następnie odbarwianiu go w miejscowości G. gm. K. poprzez pozbawianie go znacznika i barwnika koloru czerwonego i wprowadzaniu tak uzyskanego paliwa do obrotu gospodarczego jako pełnowartościowego oleju napędowego, przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w postaci faktur VAT i przestępstw skarbowych podejmował; czynności zmierzające do utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków pieniężnych w kwocie nie mniejszej niż 3.730.342,37 zł pochodzących z popełnienia czynów zabronionych ukierunkowanych na uzyskiwanie dochodów z obrotu odbarwionym olejem opałowym w ten sposób iż za pochodzące z tego tytułu zyski nabywał olej opałowy od Spółki z o.o. (...) w S. regulując zapłaty wpłatami na rachunek bankowy tej spółki o numerze (...) w (...) Bank (...) oddział w P. wpłacając na ten rachunek kwotę 59 400 zł w okresie od 5 maja 2005 do 9 maja 2005 roku i podpisując się nazwiskiem (...) na bankowych dowodach wpłat, w tym:

- w dniu 05.05.2005 kwotę 17.800 zł,
- w dniu 06.05.2005 kwotę 30.000 zł,
- w dniu 09.05.2005 kwotę 11.600 zł,

oraz kompensatami w postaci dostaw odbarwionego oleju opałowego jako olej napędowy dokumentując transakcje 53 sfałszowanymi fakturami wystawionymi przez firmę (...) S. M. z W., przy czym uczynił sobie z tego proceduru stałe źródło dochodu i uzyskał z tego tytułu znaczną korzyść majątkową, **tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. i z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w z art. 65 § 1 k.k.**

Wyrokiem z dnia 28 maja 2018 r., wydanym w sprawie **sygn. akt II K 46/15** Sąd Okręgowy w Radomiu:

I. Oskarżonego **J. S.** w granicach czynów zarzuconych mu w punktach I i III aktu oskarżenia (punkty XII i XIV części wstępnej wyroku) uznał za winnego tego, że:

a) od daty bliżej nieustalonej pod koniec czerwca 2004 roku do dnia 12 maja 2006 roku w G. gm. K. woj. (...) i w J. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w skład której wchodził K. S. (do 27 stycznia 2005 r.), P. C. (do 30 września 2005 r.), T. P., A. K. i A. B. oraz inne nieustalone osoby, która to grupa miała na celu popełnianie przestępstw i przestępstwa skarbowego polegających na:

- usuwaniu znacznika fiskalnego i barwnika z nabywanego oleju opałowego i wprowadzaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej tak przetworzonego oleju opałowego do obrotu jako pełnowartościowego i pochodzącego z legalnego źródła oleju napędowego;

- podrabianiu dokumentów i wyłudzeniu dokumentów poświadczających nieprawdę oraz posługiwaniu się podrobionymi oraz poświadczającymi nieprawdę dokumentami postaci min. faktur VAT, dokumentów WZ w celu stworzenia pozorów co do legalnego pochodzenia sprzedawanego jako oleju napędowego oleju opałowego pozbawionego barwnika i znacznika,

przy czym wykonywał wyznaczone mu w ramach grupy czynności i akceptował cele dla których grupa została zorganizowana, znając te cele, to jest popełnienia czynu z **art. 258 § 1 k.k.** i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

b) w okresie od 29 czerwca 2004 roku do dnia 11 maja 2006 roku w G. gm. K. woj. (...), R., O. gm. P. woj. (...) i w W., działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw i przestępstwa skarbowego, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w pomieszczeniach oczyszczalni ścieków byłego zakładu przetwórstwa owocowo--warzywnego w G. przy użyciu wapna, kwasu siarkowego i ziemi bielącej oraz wielkopojemnościowych zbiorników, pomp i wirówek pozbawił znacznika fiskalnego i barwnika 2436098 litrów oleju opałowego, a następnie tak uzyskane paliwo wprowadził do obrotu jako pełnowartościowy i pochodzący z legalnego źródła olej napędowy sprzedając go określonym nabywcom, za łączną kwotę 7454471,67 złotych, dokonując w ten sposób obrotu paliwem ciekłym nie spełniającym wymagań jakościowych określonych w ustawie, stanowiącym mienie znacznej wartości, a w celu legalizacji transakcji posługiwał się podrobionymi dokumentami w postaci dowodów wydania WZ, listów przewozowych i faktur, a ponadto transakcje dokumentował, działając w tym zakresie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, którymi się posługiwał, a w tym:

- w okresach od 29 lipca 2004 roku do 22 grudnia 2004 roku, od 04 marca 2005 roku do 30 czerwca 2005 roku oraz od 08 października 2005 roku do 23 grudnia 2005 roku 2006 roku w R. sprzedał odbarwiony olej opałowy jako napędowy w ilości 707540 litrów o wartości brutto 2242110,13 zł R. M. (1) właścicielowi firmy (...) dokumentując transakcje poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT wystawionymi przez PHU (...) P. B. z B. firmę (...) z B. oraz firmę (...) ze Ś. , którzy będąc podmiotami uprawnionymi do wystawienia faktur VAT za sprzedawany olej napędowy, wystawiali je w sytuacjach, gdy nie dostarczali żadnego paliwa do firmy (...),
- w okresach w okresach od 22września 2004 roku do 30 listopada 2004 roku, od 09 sierpnia 2005 roku do 20 czerwca 2005 roku oraz od 06 lutego 2006 roku do 11 marca 2006 roku w O. sprzedał odbarwiony olej opałowy jako napędowy w ilości 265978 litrów o wartości brutto 852018,90zł M. Z. właścicielowi firmy (...) dokumentując transakcje poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT wystawionymi przez firmę (...) ze Ś. , który będąc podmiotem uprawnionym do wystawienia faktur VAT za sprzedawany olej napędowy, wystawiał je w sytuacjach, gdy nie dostarczał żadnego paliwa do firmy (...),
- w okresie od 06 października 2004 roku do 13 czerwca 2005 roku, w S. sprzedał odbarwiony olej opałowy jako napędowy w ilości 1462580 litrów o wartości brutto (...),64 P. J. właścicielowi firmy (...) Spółka z o.o. dokumentując transakcje poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT wystawionymi przez firmę (...) z W., która to firma nie prowadziła żadnej działalności gospodarczej,

a nadto podejmował czynności zmierzające do utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków pieniężnych w kwocie nie mniejszej niż 3.730.342.37 zł pochodzących z popełnienia czynów zabronionych ukierunkowanych na uzyskiwanie dochodów z obrotu odbarwionym olejem opałowym w ten sposób, iż za pochodzące z tego tytułu środki nabywał olej opałowy od Spółki z o.o. (...) w S., regulując zapłaty wpłatami na rachunek bankowy tej spółki o numerze (...) Bank (...) Oddział w P. wpłacając na ten rachunek kwotę 59.400 zł w okresie od 5 maja 2005 roku do 9 maja 2005 roku w tym: w dniach 05 maja 2005 roku – 17.800 zł, 06 maja 2005 roku - 30.000 zł i 09 maja 2005 roku – 11.600 zł oraz kompensatami w postaci dostaw odbarwionego oleju opałowego, jako olej napędowy dokumentując transakcję sfałszowanymi fakturami wystawionymi przez firmę (...) S. M. z W., przy czym uczynił sobie z tego procederu stałe źródło dochodu i uzyskał z tego tytułu znaczną korzyść majątkową w celu użycia za autentyczne podrobił dokumenty w postaci trzech bankowych dowodów wpłat odpowiednio na kwoty 17800 złotych, 30000 złotych i 11000 złotych podpisując się na nich nazwiskiem (...),

to jest popełnienia przestępstwa określonego w art. z art. 23 ust.1 i 3 Ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. z 2004 r. Nr 34 poz. 293) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. z art. 273 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. i za to, skazując oskarżonego na podstawie powołanych przepisów, na podstawie art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U z 2004 r. Nr 34 poz. 293) z zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawkiiennej na 100 (sto) złotych;**

II. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. orzeczone w pkt. I a i b, kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył J. S. **karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;**

III. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec J. S. łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 28 października 2010 roku do dnia 25 marca 2011 roku;

IV. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego J. S. od opłat i obciąża go częściowo wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 4.812.75 (cztery tysiące osiemset dwanaście złotych 75/100).

Apelacje od powyższego wyroku złożyli: obrońca oskarżonego oraz prokurator.

Obrońca J. S. wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył, jak wskazał w petitum apelacji, w całości „co do punktów I a) i I b) oraz w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej w punkcie II”, zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. z 2004 r. Nr 23 poz. 293, dalej zwana ustawą „paliwową z 2004 r.”) poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do uznania, że J. S.:

a) wprowadził do obrotu (k. 12 wyroku, 9 wers) paliwo w sytuacji, gdy w okresie objętym zarzutem zachowanie polegające na wprowadzaniu do obrotu nie było penalizowane, a określenie „wprowadzenie do obrotu” jest ustawowym znamieniem czasownikowym występku określonego w art. 31 ust. 1 ustawy (z dnia – dopisek S.A.) 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

b) „dokonywał obrotu” paliwem ciekłym niespełniającym wymagań jakościowych określonych w ustawie, w sytuacji gdy zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy o jakości paliw czasownik „obrot” oznacza działalność gospodarczą polegającą na handlu hurtowym lub detalicznym paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, której to działalności gospodarczej J. S. nie prowadził, a podejmowane przez niego czynności polegały na zasadniczo na „załatwianiu” nielegalnych faktur oraz pośrednictwie w przekazywaniu fikcyjnych faktur VAT pomiędzy wystawiającymi je podmiotami a odbiorcami paliwa (k. 47 in fine – k. 48 uzasadnienia zaskarżonego wyroku);

2. ewentualnie z ostrożności procesowej zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy paliwowej z 2004 r., podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego powinna prowadzić do uznania, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu w formie zjawiskowej popełnienia czynu zabronionego, a mianowicie pomocnictwa, tj. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy paliwowej z 2004 r.;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść wyrażający się w dokonaniu błędnej oceny przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, w szczególności w zakresie oceny dowodów z zeznań świadków, a to J. K. oraz M. Z. oraz wyjaśnień oskarżonego J. S., co skutkowało przyjęciem, że oskarżony „zajmował się przede wszystkim zbytem paliwa (...)” (k. 47, 48 uzasadnienia), w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony J. S. szukał jedynie klientów do zakupu oleju opałowego (k. 6183v akt sprawy) oraz pośredniczył w dostarczaniu faktur pomiędzy wystawcami faktur, za co otrzymywał od nich prowizję, a nabywcami oleju opałowego (k. 6016-6017 akt sprawy);

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść wyrażający się w uznaniu przez Sąd Okręgowy, że J. S. dopuścił się występku z art. 258 § 1 k.k., w sytuacji gdy:

a) z konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego J. S. wynika, że nie działał on w zorganizowanej grupie przestępczej, a jego rola ograniczała się jedynie do pośrednictwa w przekazywaniu faktur, za którą to usługę oskarżonemu płacili wystawcy tych faktur (k. 6183v),

b) z wyjaśnień oskarżonego (k. 6183v akt) wynika, że „Ja na początku nie wiedziałem, jakie jest źródło oleju, co do którego szukałem klientów, bo dostarczałem atesty (...)” – co nie pozwala na ustalenie, że oskarżony od „daty bliżej nieustalonej pod koniec czerwca 2004 roku” miał świadomość istnienia procederu odbarwienia paliwa opałowego, a tym samym świadomość istnienia i przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej, a co za tym idzie na błędnym przyjęciu przez Sąd Okręgowy w Radomiu daty, od której można by ewentualnie przypisać oskarżonemu przynależność do takiej grupy,

c) ze zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadków Z. K., M. B. (2), R. M. (2) wynika, że ośrodek decyzyjny nie był skupiony jedynie wokół osoby (...) – A. B., ale że wiele istotnych decyzji podejmował K. S., gdyż to on „zatrudniał” kierowców, ustalał ich wynagrodzenia, oferował im pracę, wydawał im umowy, co w realiach niniejszej sprawy wyklucza tezę o istnieniu wyraźnego przywództwa A. B.;

5. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nie wykazanie w treści uzasadnienia skarżonego wyroku:

a) dlaczego przyjął, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., a nie zwykłego współsprawstwa lub współdziałania z grupą,

b) jaką faktycznie rolę w funkcjonowaniu „grupy” odgrywał J. S., stwierdzając jedynie na s. 44 uzasadnienia, że „W omawianej grupie bardzo istotna rola przypadła oskarżonemu J. S.” i na czym dokładnie ta „istotna” rola miała polegać, ograniczając się do wyjaśnienia, że „Zajmował się przede wszystkim zbytem paliwa, jak i „legalizacją” jego sprzedaży, co sprowadzało się do „załatwiania” nielegalnych faktur” (k. 44 uzasadnienia), nie wskazując przy tym z jakich dowodów zgromadzonych w trakcie postępowania wynikać miał dokonywany przez oskarżonego zbyt paliwa;

6. a z tak zwanej ostrożności procesowej, skarżący podniósł zarzut rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu za przypisane mu czyny kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co stało się za przyczyną nienależytego rozważenia przez Sąd Okręgowy jego rzeczywistej roli w zdarzeniach objętych aktem oskarżenia, wyolbrzymieniu jego udziału w zachowaniach innych oskarżonych, co do których Sąd Okręgowy w Radomiu rozpoznający sprawę poprzednio (sygn. akt II K 145/10) zastosował dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary pozbawiania wolności, a także niedostrzeżenie faktu, że od daty czynów objętych aktem oskarżenia upłynęło niemal 14 lat, a przez ten okres oskarżony prowadził nienaganny tryb życia, opiekując się rodziną będącą w dużej mierze na jego utrzymaniu, a nadto odcierpiał już okres 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to okoliczności winny przemawiać za pozytywną prognozą kryminologiczną.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

b) względnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego,

c) ewentualnie wniósł o warunkowe zawieszenie orzeczonej w punkcie II skarżonego wyroku kary łącznej dwóch lat pozbawienia wolności na okres 5 lat próby,

d) ewentualnie o złagodzenie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych w oparciu o art. 19 § 2 k.k. i kary łącznej, a następnie warunkowe zawieszenie tak wymierzonej kary łącznej na okres 5 lat próby.

Prokurator wydany w pierwszej instancji wyrok zaskarżył w zakresie czynu przypisanego J. S. w punkcie I podpunkt b w całości oraz w części dotyczącej wymierzenia kary i środków karnych w całości – na jego niekorzyść.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2, 4 k.p.k. orzeczeniu Sądu Okręgowego w Radomiu zarzucił:

I. obrazę prawa materialnego, a to dyspozycji art. 11 § 3 k.k. poprzez dokonanie błędnej jego wykładni i oparcie orzeczenia o karze w pkt I podpunkt b wyroku odnośnie występku z art. 299 § 5 k.k., z art. 270 § 1 k.k., z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na przepisie art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. „o systemie monitorowania i jakości paliw” w zw. z art. 65 § 1 k.k., zamiast na podstawie przepisu art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. zgodnie z dyspozycją § 3 art. 11 k.k. stanowiącego, iż sąd w przypadku zbiegu przepisów ustawy wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą,

II. obrazę przepisów prawa procesowego mający (w istocie, niezawodnie: mającą – uwaga S.A.) wpływ na treść orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie ujęcia w opisie czynu przypisanego oskarżonemu J. S. w pkt I podpunkcie b sentencji wyroku poświadczających nieprawdę faktur VAT, wymienionych szczegółowo w akcie oskarżenia, którymi oskarżony się posługiwał, stanowiących przedmiot przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów,

III. obrazę prawa materialnego, to jest dyspozycji art. 299 § 7 k.k. poprzez jego nie zastosowanie i zaniechanie orzeczenia przepadku korzyści osiągniętej z przestępstwa bądź jej równowartości w świetle prawidłowych ustaleń faktycznych mających emanację w treści przypisanego oskarżonemu J. S. w punkcie I podpunkt b czynu z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k., z art. 270 § 1 k.k., z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. „o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wskazującego na osiągnięcie z tytułu przestępstwa korzyści majątkowej,

IV. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 k.p.k., w zakresie występku z art. 299 § 1 i 5 k.k. i zaniechanie orzeczenia przepadku korzyści osiągniętej z tego przestępstwa poprzez brak wskazania, jakie fakty i dowody w tym zakresie sąd uznał za udowodnione, a jakie nie, to jest jakie poczynił ustalenia faktyczne oraz nie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, co uniemożliwia kontrolę orzeczenia we wskazanym zakresie,

V. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec J. S. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny za przypisane mu przestępstwa określone w pkt I wyroku oraz kary łącznej pozbawienia wolności określonej w pkt II wyroku z powodu: wymierzenia oskarżonemu za przypisany mu w pkt I wyroku czyn z pkt I podpunkt a, kwalifikowany z art. 258 § 1 k.k., kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku oraz za czyn w pkt I podpunkt b, kwalifikowany z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k., z art. 270 § 1 k.k., z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., kary 2 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy przyjęciu każdej z nich na kwotę 100 złotych, oraz w konsekwencji wymierzenia oskarżonemu kary łącznej w wysokości 2 lat pozbawienia wolności w następstwie niedostatecznego uwzględnienia ustalonych okoliczności przedmiotowych, a także podmiotowych obciążających oskarżonego, stopnia jego winy, stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego i przekroczenia uprawnień w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, dopuszczenia się szeregu przestępstw przeciwko dokumentom, działania rozciągniętego w długim okresie czasu, roli oskarżonego w popełnieniu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i art. 299 § 1 i 5 k.k., z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. „o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”, skutków w zakresie pewności obrotu i uszczerbków w mieniu Skarbu Państwa, jak też nieuwzględnienia dochodów oskarżonego i jego możliwości zarobkowych w zakresie wymiaru kary grzywny oraz przecenienia jedynej okoliczności łagodzącej jaką jest uprzednia niekaralność, co sprawia że wymierzone oskarżonemu za czyny z pkt I

wyroku kary pozbawienia wolności i kara grzywny jest niewspółmierna (niezawodnie winno być: są niewspółmierne – uwaga S.A.) w stopniu rażącym do winy oskarżonego i skutków popełnionych przestępstw i nie spełnia wobec niego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także celów w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w konsekwencji powyższego, jak i nie uwzględnienia dyrektyw wymiaru kary łącznej, w tym związku podmiotowego i przedmiotowego czynów, wielości naruszonych dóbr, czasookresu działania, wielości zachowań sprawcy wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary łącznej, opartej na zasadzie absorpcji, nie spełniającej celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także celów w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podnosząc te zarzuty prokurator postulował:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie prawidłowej podstawy wymiaru kary jednostkowej w pkt I podpunkt b wyroku za przypisany J. S. występki z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k., art. 270 § 1 k.k., z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. „o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” w zw. z art. 11 § § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. zgodnie z dyspozycją art. 11 § 3 k.k. w oparciu o art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,
2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I podpunkt b sentencji wyroku poprzez ujęcie poświadczających nieprawdę faktur VAT zawartych w opisie czynu zarzucanego J. S. w akcie oskarżenia, którymi oskarżony miał się posługiwać,
3. wymierzenie oskarżonemu J. S. w ramach czynów przypisanych mu w wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu II K 46/15 z dnia 28 maja 2018 r. za czyn z art. 258 § 1 k.k. kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k., art. 270 § 1 k.k., z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. „o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw” w zw. z art. 11 § § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. kary 3 lata pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych przy przyjęciu każdej z nich na kwotę 100 złotych, a w konsekwencji wymierzenie kary łącznej 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
4. wymierzenie oskarżonemu J. S. w oparciu o art. 299 § 7 k.k. przypadku korzyści majątkowej bądź jej równowartości w kwocie co najmniej 59 400 zł.

Stosownie do wymogów wynikających z art. 457 § 3 k.p.k., wyjaśniając, czym kierował się Sąd odwoławczy wydając wyrok oraz jak ocenił zarzuty apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego J. S. oraz prokuratora, jak również dlaczego nie uwzględnił złożonych przez skarżących wniosków odwoławczych, należy stwierdzić, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. S. nie zasługiwała na uwzględnienie albowiem zaskarżony wyrok nie został obarczony podniesionymi w niej uchybieniami.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut z punktu 1.a tego środka odwoławczego o tyle okazał się nietrafny, że opierał się on na swoistym nieporozumieniu. Jakkolwiek bowiem w opisie czynu przypisanego oskarżonemu zawarte zostało sformułowanie, iż J. S. „uzyskane paliwo wprowadził do obrotu jako pełnowartościowy i pochodzący z legalnego źródła olej napędowy” - i to właśnie sformułowanie zostało potraktowane zostało przez skarżącego jako wyraz wyrokowego ustalenia, iż oskarżony przypisanym działaniem zrealizował rzeczzone znamię, które wszak nie występuje w hipotezie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, stanowiącego jedną z pozostających w kumulatywnym zbiegu podstaw kwalifikacji prawnej czynu z punktu I.b zaskarżonego wyroku - to zarazem Sąd pierwszej instancji wszak przyjął, iż owe „wprowadzenie do obrotu” polegało na sprzedaży przedmiotowego paliwa, czym oskarżony, działając właśnie w ten sposób, „dokonał obrotu paliwem ciekłym nie spełniającym wymagań jakościowych określonych w ustawie” (zob. przedmiotowy opis czynu przypisanego oskarżonemu J. S.).

W ukazanym stanie rzeczy stwierdzić przeto należy, że - ponad wszelką wątpliwość - przesłanką zakwalifikowania czynu opisanego w punkcie I.b orzeczenia Sądu meriti z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych było ustalenie Sądu pierwszej instancji,

że oskarżony zrealizował znamię tego czynu polegające na „obrocie” paliwem ciekłym nie spełniającym wymagań jakościowych określonych w ustawie.

W tym zatem zakresie brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, jak twierdził skarżący, iż zaskarżony wyrok zapadł z obrazą prawa materialnego, tj. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Wystarczające będzie wskazanie, że wyrokowe ustalenie co do tego, iż oskarżony dokonał - działając przy tym w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw i przestępstwa skarbowego, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami - sprzedaży przedmiotowego paliwa ciekłego, które nie spełniało wymagań jakościowych (notabene mające pełne oparcie w realiach dowodowych sprawy), zasadnie zostało przez Sąd Okręgowy w Radomiu potraktowane jako wyraz realizacji znamienia czynu zabronionego określonego w powołanym wyżej przepisie ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, a to „dokonywania obrotu” takim paliwem (o czym będzie jeszcze mowa poniżej w kontekście zarzutu z punktu 1.b apelacji). Dodać do tego należy, że w tym zakresie Sąd pierwszej instancji w żadnym razie nie dopuścił się błędnej wykładni rzeczzonego znamienia, jak również w żadnym razie nie miały merytorycznych podstaw twierdzenia obrońcy oskarżonego, jakoby Sąd Okręgowy w Radomiu błędnie zastosował wskazany wyżej przepis prawa materialnego (tj. art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych).

Inaczej zatem mówiąc, posłużenie się przez Sąd Okręgowy w Radomiu, w wyrokowym opisie czynu z punktu I.b zaskarżonego wyroku, sformułowaniem, iż oskarżony „wprowadził do obrotu” pozbawiony znacznika fiskalnego i barwnika olej opałowy, jako pełnowartościowy i pochodzący z legalnego źródła olej napędowy, stanowiło swoiste superfluum, które jednak przy prawidłowym odczytaniu istoty czynu oskarżonemu przypisanego, nie może być traktowane jako wyraz uznania przez Sąd meriti, iż J. S. zrealizował tak określone znamię czynu zabronionego, określonego w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, a które istotnie nie występuje w hipotezie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

W tym stanie rzeczy stwierdzić więc należało, że zarzut podniesiony przez skarżącego w punkcie 1.a. apelacji o tyle okazał się niezasadnym, że w istocie swej był bezprzedmiotowy.

Za nietrafny także uznał Sąd odwoławczy zarzut opisany w punkcie 1.b apelacji obrońcy oskarżonego.

Na wstępie, dla porządku, wypada przypomnieć, że art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sankcjonował dokonywanie obrotu paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi niespełniającymi wymagań jakościowych określonych w ustawie. W aktualnym zaś stanie prawnym, od dnia 1 stycznia 2007 r., materię tę reguluje art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (zob. art. 44 powyższej ustawy, tj. przepis derogacyjny, mocą którego z dniem 1 stycznia 2007 r. utraciła moc ustawa z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych).

W tym stanie rzeczy dodać trzeba, że Sąd Okręgowy w Radomiu zasadnie skonstatował, iż ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poszerzyła zakres penalizacji obejmując nią także inne zachowania, jak wytwarzanie, transportowanie i magazynowanie między innymi paliw ciekłych, biopaliw ciekłych lub innych paliw odnawialnych niespełniających wymagań jakościowych określonych w ustawie, podczas gdy wcześniej obowiązująca ustawa przewidywała odpowiedzialność wyłącznie za dokonywanie obrotu paliwami ciekłymi lub biopaliwami niespełniającymi wymagań jakościowych określonych w ustawie (zob. s. 45-47 pismemgo uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Godzi się też zauważyć, co także istotne w kontekście unormowania wynikającego z art. 4 § 1 k.k., że poprzednio obowiązująca ustawa (tj. ustawa z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych) nie przewidywała dolnej granicy grzywny zarówno w formie podstawowej,

jak i kwalifikowanej przez znamię znacznej wartości, co tym bardziej przekonuje, jak przyjął Sąd pierwszej instancji (zob. s. 47 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia), że obowiązująca w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu zabronionego wspomniana ustawa z dnia 23 stycznia 2004 r. istotnie w zakresie odpowiedzialności karnej za czyn określony w art. 23 (tu: określony w art. 23 ust. 1 i 3) była dla niego korzystniejsza, aniżeli obecnie obowiązująca ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przewidująca odpowiedzialność karłą za tego typu czyn, określony obecnie w art. 31 tej ostatniej ustawy.

Faktem przy tym jest, że art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych ustawy definiował „obróć”, jako działalność gospodarczą polegającą na handlu hurtowym lub detalicznym paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (zob. też art. 4 ust. 1 i art. 6 rzezoney ustawy oraz obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych - Dz. U. 2005.216.1825), co jednak nie prowadzi do przyjęcia postulowanych przez skarżącego wniosków, co zostanie poniżej jeszcze omówione.

Należy przy tym zaznaczyć, że penalizacja „obrotu”, określona w art. 23 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, niezawodnie obejmuje działanie polegające na „handlu” wskazanymi paliwami (niespełniającymi wymagań jakościowych określonych w ustawie); bez wątplenia rzeczony przestępstwo jest dokonane w momencie realizacji przedmiotowych transakcji.

Godzi się następnie podkreślić, że argumentacja skarżącego ukierunkowana na wykazanie, że jego mandant nie „dokonywał obrotu” przedmiotowymi paliwami, bowiem jego działania, jak skarżący uznał odczytując (notabene w sposób niepełny) motywy zapadłego w pierwszej instancji orzeczenia, „polegały zasadniczo na „załatwianiu” nielegalnych faktur oraz pośrednictwie w przekazywaniu fikcyjnych faktur VAT pomiędzy wystawiającymi je podmiotami a odbiorcami paliwa” (zob. pkt 1.b apelacji), nie mogła okazać się skuteczną, a to z tego względu (o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia), że nie uwzględniła, iż konstrukcja odpowiedzialności J. S. za przypisane mu w punkcie I.b zaskarżonego wyroku przestępstwo opierała się na konstrukcji „współsprawstwa” (w rozumieniu art. 18 § 1 k.k.).

W tej zatem sytuacji, gdy wywody skarżącego abstrahowały od powyższej okoliczności, nie sposób było uznać, że zaskarżony wyrok obarczony został obrazą prawa materialnego, co stanowiło ośnowę omawianego zarzutu apelacji. Dość będzie też dodać, że w żadnym razie Sąd pierwszej instancji nie poddał subsumpcji pod powołany przepis art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw wyłącznie działania oskarżonego polegającego na „załatwianiu” nielegalnych faktur oraz pośrednictwie w przekazywaniu fikcyjnych faktur VAT pomiędzy wystawiającymi je podmiotami a odbiorcami paliwa, jak przyjął autor apelacji, lecz podstawą tej subsumpcji był całokształt ustaleń faktycznych składających się na pełen obraz przypisanego oskarżonemu czynu, popełnionego – co ponownie warto zaakcentować – wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, notabene w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a którego istota wykraczała poza działania wskazane przez skarżącego w treści przedmiotowego zarzutu.

W błędzie pozostawał następnie obrońca oskarżonego podnosząc (zob. s. 5 apelacji), iż odpowiedzialności karnej za czyn określony w art. 23 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw podlega wyłącznie sprawca prowadzący „koncesjonowaną działalność gospodarczą” (a takowej, jak podkreślił apelujący, oskarżony S. nie prowadził).

Powyższe twierdzenie skarżącego o tyle nie mogło zasługiwać na akceptację, że przede wszystkim pozostawało w oczywistej sprzeczności z wykładnią językową rzezoney normy - wszak jej hipoteza nie może pozostawiać wątpliwości, iż jej adresatem, jak zasadnie przyjął Sąd Okręgowy w Radomiu, jest każda osoba „faktycznie zajmująca się handlem” przedmiotowymi paliwami, a nie tylko prowadząca „formalną” (zarejestrowaną) działalność gospodarczą (zob. s. 47 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Wniosek ten jest o tyle oczywisty, że wobec wskazania, przez ustawodawcę, adresata rzeczony normy poprzez użycie zaimka „kto” (bez wskazania jakichkolwiek „cech indywidualnych” sprawcy), nie może budzić żadnych wątpliwości, opartych na obiektywnych kryteriach rozumowania, iż przestępstwo określone w art. 23 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ma charakter powszechny – zatem jego sprawcą może być każdy, kto ponosi odpowiedzialność karną w oparciu o ogólne zasady prawa karnego.

Innymi słowy, zakres penalizacji wynikający z tej normy nie ogranicza się do działań (o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 8 tego aktu prawnego) podejmowanych przez ich sprawcę wyłącznie w ramach „koncesjonowanej działalności gospodarczej”, jak błędnie utrzymywał skarżący (zob. s. 5 apelacji).

Dla porządku można jeszcze dodać, że odwołanie się obrońcy oskarżonego do relacji pomiędzy znamionami występku określonego w art. 23 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw i występku z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, połączone z wywodami odnoszącymi się do ratio legis dokonanych, w optyce skarżącego z uwagi na „niedoskonałości” tej pierwszej ustawy, zmian ustawodawczych (zob. s. 5 apelacji), nie w omawianym przedmiocie nie mogło zmienić, bowiem nie miało żadnego związku z podstawową (językową) wykładnią normy (jej hipotezy) wynikającej z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw.

W ukazanej sytuacji podsumować należy, że omawiany zarzut apelacji okazał się chybnym a argumentacja przedstawiona przez skarżącego na jego poparcie pozostawała stricte polemiczną, która w żadnym razie nie dowiodła wadliwości rozumowania Sądu meriti; tym samym, skoro skarżący nie wykazał, że Sąd Okręgowy w Radomiu istotnie orzekł z obrazą prawa materialnego, tak jak ujęto to w omawianym zarzucie, zaskarżony wyrok, mocą którego czyn przypisany J. S. został zakwalifikowany, kumulatywnie, także z art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, został uznany, w tej części, za trafny.

Sąd Apelacyjny nie podzielił następnie przekonania skarżącego, iż zaskarżony wyrok opierał się na błędnych ustaleniach faktycznych, o którym mowa w punkcie 2 apelacji. Teza apelującego będąca kanwą przedmiotowego zarzutu okazała się dowolną, pozbawioną merytorycznego wsparcia w realiach dowodowych rozpoznanej sprawy. Skarżący, mówiąc wprost, poczynił był arbitralne założenie, że przypisane J. S. działanie (w punkcie I.b zaskarżonego wyroku) stanowiło w istocie realizację formy zjawiskowej przestępstwa w postaci pomocnictwa (art. 18 § 3 k.k.) do dokonania czynu zabronionego określonego w art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, nie stanowiło zaś dokonania tego czynu w formie „współsprawstwa” (art. 18 § 1 k.k.), jak przyjął był to Sąd pierwszej instancji.

Dla porządku godzi się przy tym zauważyć, że obrońca oskarżonego swe wywody ograniczył li tylko do zagadnienia realizacji znamion czynu zabronionego określonego w art. 23 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, co o tyle wymaga zasygnalizowania, że w kwalifikacji prawnej przyjętej przez Sąd Okręgowy w Radomiu odnoszącej się do czynu opisanego w punkcie I.b, którego – zdaniem Sądu meriti – oskarżony dopuścił się zresztą w warunkach określonych w art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., przepisy te pozostawały w zbiegu kumulatywnym (art. 11 § 2 k.k.) z dalszymi – a to z art. 270 § 1 k.k., art. 273 k.k. i art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. W konsekwencji, gdy zważy się na treść rzeczony zarzutu, jak również jego uzasadnienie (zob. s. 5-6 apelacji), skonstatować należało, że skarżący niezawodnie postrzegał omawianą kwestię tylko przez pryzmat znamion występku określonego w powołanych przepisach ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych i ograniczył ów zarzut li tylko do kwestii form sprawczych związanych z zachowaniem oskarżonego mającym, zdaniem Sądu pierwszej instancji, realizować znamiona tego właśnie ostatniego przestępstwa. Inaczej zatem mówiąc, powyższe prowadziło do wniosku, że obrońca oskarżonego, podnosząc przedmiotowy zarzut, nie zakwestionował nim (pomijając samo zagadnienie przypisanego oskarżonemu sprawstwa co do działań objętych zaskarżonym rozstrzygnięciem; omawiana kwestia dotyczy się wyłącznie form zjawiskowych popełnienia przestępstwa w kontekście istoty omawianego zarzutu), iż w zakresie

realizacji znamion określonych w hipotezach pozostałych przepisów powołanych w kwalifikacji prawnej przypisanego J. S. w punkcie I.b zaskarżonego wyroku czynu, w szczególności w odniesieniu do zachowania mającego realizować znamiona określone w art. 299 § 1 i 5 k.k., oskarżony działał „wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami”, w ramach „zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie przestępstw i przestępstwa skarbowego”, nie zaś - udzielając pomocy innym osobom do podjęcia „czynności zmierzających do utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków pieniężnych (...) pochodzących z popełnienia czynów zabronionych” (zob. wyrokowy opis czynu przypisanego J. S. w punkcie I.b wydanego w pierwszej instancji wyroku).

Bliższe omawianie tej kwestii o tyle jednak nie jest konieczne, że twierdzenie, iż oskarżony był wyłącznie pomocnikiem do popełnienia czynu zabronionego przez inne osoby (w ramach działań sprawczych objętych zaskarżonym rozstrzygnięciem z punktu I.b wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu), nie wytrzymuje krytyki w obliczu wymowy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowo ocenionego, a następnie poczynionych na jego podstawie, przez Sąd pierwszej instancji, ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydanego orzeczenia.

Podkreślić przy tym trzeba, że Sąd Okręgowy w Radomiu przypisał oskarżonemu działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a czego skarżący skutecznie nie podważył (o czym będzie mowa poniżej, przy omawianiu dalszych zarzutów przedmiotowego środka odwoławczego). Ustalenie to zaś wskazuje, że te zachowania oskarżonego, które w logice argumentacji skarżącego miałyby świadczyć, iż realizował on wyłącznie znamiona pomocnictwa do popełnienia czynu zabronionego, w rzeczywistości stanowiły wyraz działania w ramach ustalonego podziału ról, w realizacji wspólnie powziętego – ze współdziałającymi – zamiaru i wykonaniu, służącego jego urzeczywistnieniu, przestępczego porozumienia. Sąd odwoławczy w pełni podzielił w tym zakresie, jako logiczne i przekonująco uzasadnione, wnioski i ustalenia Sądu meriti, obrazujące rzeczoną konkluzję (zob. w szczególności s. 43-45, s. 47-49 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Z kolei wywody apelującego o tyle nie mogły podważyć konkluzji Sądu pierwszej instancji, że sprowadziły się do bezpodstawnej a nadto ogólnikowej polemiki, bez wykazania konkretnych wad rozumowania, które doprowadziło do przyjęcia zakwestionowanych przedmiotowym zarzutem wyrokowych ustaleń faktycznych, w szczególności w odniesieniu do konkretnej ich podstawy, powołanej przez Sąd Okręgowy w Radomiu.

W konsekwencji tego stanu rzeczy, skoro jurydyczna istota współsprawstwa opiera się na stworzeniu podstaw do przypisania każdemu ze współsprawców całości popełnionego wspólnie przez kilka osób przestępstwa, a więc także tego, co zostało zrealizowane przez innych współdziałających, to tym samym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam „wykonał” czyn zabroniony (a więc zrealizował jego znamiona w całości własnoręcznie), niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających (zob. w tym przedmiocie: Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I, Komentarz do art. 18 k.k., teza 27 i 28, WK 2016; zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14, LEX nr 1425048), kwestionowane rozstrzygnięcie nie tylko odpowiada treści zasadnie uznanych za wiarygodne dowodów, ale też opiera się na właściwej wykładni norm wynikających z art. 18 § 1 i 3 k.k.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić przeto trzeba, wbrew stanowisku skarżącego, że w pełni uprawnionym w obliczu racjonalnej, zgodnej z zasadami doświadczenia życiowego i logiki oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (o której była mowa powyżej), było ustalenie Sądu pierwszej instancji, iż oskarżony przypisane mu w punkcie I.b zaskarżonego wyroku przestępstwo traktował jako „własne”, dokonując go w ramach zawartego przestępczego porozumienia, w wykonaniu ustalonego podziału ról, nie zaś - jak sprawca realizujący jedynie znamiona pomocnictwa do popełnienia czynu zabronionego (art. 18 § 3 k.k.) - jako „cudze”. Godzi się przy tym ponownie podkreślić, że autor apelacji nie przedstawił na poparcie omawianego zarzutu rzeczywiście merytorycznej, odwołującej się do treści ujawnionych w toku procesu przed Sądem Okręgowym w Radomiu dowodów, argumentacji, a ograniczył wyłącznie do prezentacji dowolnych tez traktując je niemal jako aksjomaty.

Wskazać następnie trzeba, że odwołanie się skarżącego do poglądu wyrażonego w jednym z orzeczeń Sądu Okręgowego w Gliwicach (zob. s. 6 apelacji) o tyle nic nie mogło zmienić w ocenie zasadności omawianego zarzutu, że - po pierwsze - ów pogląd nie miałby - a to z uwagi na zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądów określoną w art. 8 § 1 k.p.k. -

mocy wiążącej dla rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej, a po drugie, niezawodnie, wyrażone przez Sąd Okręgowy w Gliwicach stanowisko miało oparcie w określonych realiach faktycznych osądzonych w tej sprawie zdarzeń, co już z natury rzeczy nie oznacza, że w obliczu zdarzeń i ujawnionych okoliczności będących kanwą niniejszego postępowania karnego należało wyrazić tożsame stanowisko.

W tym stanie rzeczy, gdy skarżący nie zdołał podważyć ocen i wniosków Sądu Okręgowego w Radomiu, prowadzących do przyjęcia rzeczonych ustaleń faktycznych, poddanych następnie stosownej subsumpcji, nie sposób było też podzielić przekonanie obrońcy oskarżonego, że J. S. nie ponosi odpowiedzialności za - jak to ujął autor apelacji- „cały proceder odbarwiania oleju opałowego”, będący, co trzeba dodać, jednym z elementów przestępczego działania, podjętego przez oskarżonego w ramach działania wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a którego istotę i zakres w jego całokształcie oddaje wyrokowy opis czynu przypisanego oskarżonemu w zaskarżonym wyroku.

Za chybione uznał Sąd Apelacyjny także zarzuty podniesione przez skarżącego w punktach 3 i 4 apelacji.

Pierwszy z tych zarzutów, jakkolwiek potraktowany przez autora apelacji jako opierający się na względnej przesłance odwoławczej określonej w art. 438 pkt 3 k.p.k., w istocie swej opierał się na twierdzeniu, iż Sąd meriti dokonał błędnej oceny zeznań świadków J. K. i M. Z. a także wyjaśnień oskarżonego, które to uchybienie doprowadziło do przyjęcia stanowiący kanwę tego zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych.

Wyniki postępowania odwoławczego w żadnym jednak razie nie potwierdziły, aby takie uchybienie w sprawie wystąpiło. Przyjęte przez Sąd pierwszej instancji wyrokowe ustalenia faktyczne, poczynione – co trzeba podkreślić – w oparciu o kompleksową – a nie wybiórczą, jak czyni to skarżący – ocenę wszystkich ujawnionych na rozprawie głównej okoliczności, przy uwzględnieniu zarówno okoliczności o wymowie dla oskarżonego niekorzystnej, jak i korzystnej, zasługiwały na akceptację. Z kolei wywody skarżącego o tyle nie mogły przekonywać, że nie tylko opierały się na dowolnym traktowaniu, przez skarżącego, przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego, ale zwłaszcza, jak wyżej podniesiono, na powołaniu się na nie w sposób nad wyraz fragmentaryczny (w przeciwieństwie do tego stanu rzeczy podkreślić należy pełną, wieloaspektową ocenę dowodów w postaci wszystkich poszczególnych, złożonych przez oskarżonego wyjaśnień, przeprowadzoną w procesie wyrokowania przez Sąd meriti, a której nie mogła podważyć ogólnikowa i gołosłowna argumentacja apelującego). Co więcej, rzeczony zarzut w istocie swej nie został przez skarżącego szerzej uargumentowany (zob. uzasadnienie apelacji), co tym bardziej nie pozwala na bliższe ustosunkowanie się do twierdzenia o wadliwej ocenie zeznań wskazanych w nim świadków, w tym bliższe rozważenie wpływu podniesionego – a niepotwierzonego w postępowaniu odwoławczym – uchybienia na treść zapadłego w pierwszej instancji wyroku.

W zaistniałym stanie rzeczy dość będzie podnieść, że Sąd Apelacyjny nie stwierdził, działając także z urzędu, uchybień będących osnową omawianego zarzutu, a tym samym ów zarzut nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. Na marginesie warto tylko jeszcze dodać, że skarżący, podnosząc iż J. S. „zajmował się przede wszystkim zbytem paliwa” (zob. treść omawianego zarzutu) pominął był pozostałe wskazane w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia przestępcze działania oskarżonego (mające pełne oparcie w treści przeprowadzonych w trakcie rozprawy głównej dowodów), które jednoznacznie przemawiały za trafnością poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń (zob. s. 17-27, s. 28, s. 43-44, s. 48 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku), notabene nie przeciwstawiając im konkretnej, merytorycznej, respektującej ustawowe reguły oceny dowodów argumentacji. Na ponowne podkreślenie zasługuje także i to, że nie mogło przemawiać za zasadnością zarzutu powołanie się skarżącego wyłącznie na fragment wyjaśnień oskarżonego, traktowany zresztą przez jego obrońcę sposób bezrefleksyjny, bez uwzględnienia jego pozostałych depozycji i zaprezentowanych w tym kontekście ocen i wniosków Sądu pierwszej instancji (zob. s. 34-36 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia); taka argumentacja autora apelacji o tyle też nie mogła przekonywać, że abstrahowała od przekonujących wywodów Sądu Okręgowego w Radomiu obrazujących przesłanki dokonanej przez Sąd meriti oceny całokształtu złożonych przez J. S. wyjaśnień, dokonanej także, zasadnie, w kontekście dowodu z wyjaśnień A. B., których skarżący zdawał się nie zauważać (zob. s. 34-38 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia).

Podobnie należało ocenić zarzut podniesiony w punkcie 4 apelacji. Skoro skarżący ograniczył się był wyłącznie do powołania się na fragmenty wyjaśnień oskarżonego (zob. pkt 4. i 4.b), które Sąd pierwszej instancji uznał wszak za niemiarodajne, a stanowisko swe przekonująco, zgodnie z ustawowymi regułami uzasadnił (zob. w szczególności s. 34-36 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku), przedstawiona argumentacja apelacji w żadnym razie nie mogła doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego skutku. Tym samym nie sposób było podzielić stanowisko obrońcy oskarżonego, iż zaskarżony wyrok opierał się na błędnych ustaleniach faktycznych, które stanowiły kanwę rzeczowego zarzutu. Dość będzie podnieść, że wystarczające będzie powołanie się na wskazane powyżej okoliczności, które jasno obrazowały, dlaczego wywody skarżącego nie mogły zasługiwać na uwzględnienie (sprowadzały się one jedynie do zaprezentowania tez czysto arbitralnych, abstrahujących od wymowy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego).

Powyżej zaprezentowanej oceny zasadności powyższego zarzutu nie zmieniło nic powołanie przez skarżącego, na jego poparcie, także okoliczności wskazanych w punkcie 4.c apelacji. W istocie bowiem nie sposób dociec, jakie znaczenie dla odpowiedzialności karnej J. S. za przypisane mu przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. miałyby mieć to, że „wiele istotnych decyzji (w ramach działalności przedmiotowej zorganizowanej grupy przestępczej - uwaga S.A.) podejmował K. S.”, a nie tylko A. B., a zatem, w czym miałyby wyrażać się chociażby potencjalny wpływ tych okoliczności, będących osnową wskazanego punktu apelacji, na dokonanie błędnych, zdaniem apelującego, wyrokowych ustaleń faktycznych; zresztą skarżący kwestii tej w złożonym środku odwoławczym nie przybliżył, co uniemożliwia bliższe ustosunkowanie się do rzeczowego zagadnienia (zob. też s. 8 apelacji). W tym stanie rzeczy dość będzie zaakcentować, że Sąd pierwszej instancji trafnie określił okoliczności warunkujące możliwość ustalenia, iż oskarżony popełnił przestępstwo określone w art. 258 § 1 k.k. (zob. s. 41-45 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku), zaś odwołanie się apelującego do jednego z judykatów Sądu Apelacyjnego w Krakowie (zob. s. 7 przedmiotowego środka odwoławczego) nic w tym zakresie nie zmienia. Wszak istnienie przedmiotowej zorganizowanej grupy w żadnym razie nie było, w realiach osądzonych zdarzeń, „warunkowane” podejmowaniem wyłącznie przez A. B. decyzji ukierunkowanych na osiągnięcie celów, dla których została ona zawiązana (ponownie godzi się powołać na celne rozważania Sądu meriti dotyczące się wykładni znamion rzeczowego przestępstwa – zob. w szczególności s. 41-42 pisemnych motywów zapadłego w pierwszej instancji rozstrzygnięcia); notabene powołane w uzasadnieniu apelacji orzeczenie, w tym podkreślenie, iż zorganizowana grupa przestępcza wymaga „istnienia jakiejś struktury wewnętrznej o pewnym stopniu trwałości oraz widocznego przywództwa” (zob. s. 7 apelacji), samo w sobie, w świetle poczynionych przez Sąd meriti ustaleń i zaprezentowanych rozważań, o których była wyżej mowa, absolutnie nie stanowi zasadnej przesłanki twierdzenia, iż nie funkcjonowała zorganizowana grupa przestępcza, udział w której Sąd Okręgowy w Radomiu przypisał był J. S. na mocy rozstrzygnięcia z punktu I.a zaskarżonego wyroku.

Na koniec wypada powtórzyć, że rola oskarżonego w realizacji opisanych w zaskarżonym wyroku przestępstw została przez Sąd Okręgowy w Radomiu jasno ustalona i Sąd ten w przekonujący sposób swe oceny oraz wnioski uzasadnił, a skarżący w złożonej apelacji w żadnym razie nie zdołał ich podważyć; rola ta, o czym była już wyżej mowa, była zaś na tyle „istotna”, że rzeczywiście, jak trafnie przyjął Sąd pierwszej instancji, warunkowała osiągnięcie przez wszystkich współsprawców celów zawartego przestępczego porozumienia, realizowanego przez poszczególne osoby poprzez wykonywanie poszczególnych działań (naturę tych podjętych przez J. S. w pełny sposób oddaje wyrokowy opis czynów mu przypisanych, w tym opis czynu z punktu I.b wydanego w pierwszej instancji orzeczenia, popełnionego właśnie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej), a to w ramach ustalonego „podziału ról” składających się na realizację kompletu znamion poszczególnych typów czynów zabronionych.

Tym samym argument skarżącego, podniesiony w ramach punktu 4.c apelacji nie dowodził wystąpienia uchybienia w postaci błędnych ustaleń faktycznych będących podstawą przypisania J. S. popełnienia przestępstwa zakwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k.

Czysto polemicznym okazał się także zarzut podniesiony przez skarżącego w punkcie 5 apelacji. (zob. też s. 6 apelacji). Stał on w rażącej i oczywistej sprzeczności z treścią pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia. W tej sytuacji wystarczające będzie wskazanie, że Sąd Apelacyjny podzielił rozważania Sądu pierwszej instancji, zarówno w zakresie

tyczącym się dokonanych ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę konkluzji, iż oskarżony popełnił przestępstwo kwalifikowane z art. 258 § 1 k.k., jak również w zakresie odnoszącym się do wykładni znamion tego przepisu (zob. s. 42-45 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dla porządku godzi się też podnieść, że Sąd Okręgowy w Radomiu jednoznacznie i precyzyjnie ustalił, jaką rolę w przestępczym procederze, będącym przedmiotem osądu w sprawie niniejszej, pełnił J. S., o czym była już wyżej mowa. Skarżący zdawał się nie dostrzegać, że podejmowane przez oskarżonego działania jak najbardziej, jak trafnie skonstatował Sąd pierwszej instancji, warunkowały powodzenie całego rzeczowego przestępczego przedsięwzięcia (zob. s. 17, s. 28, s. 34-38, s. 44 pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu); podobnie, autor apelacji pominął inne przejawy zaangażowania J. S. w realizację przedmiotowego przestępstwa, poza tymi, do których odwołał się był w swych wywodach, jak chociażby jego udziału w pozyskaniu cysterny do przewozu paliwa, czy też przykładu jego aktywności w realizacji transportu odbarwionego w bazie w G. oleju opałowego (zob. s. 28 i s. 44 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz k. 1142-1145, k. 1835-1836, k. 3093-3094, k. 6191v, k. 6192v akt sprawy). Wypada w tym kontekście przywołać także zasadnie obdarzone przez Sąd meriti przymiotem wiarygodności, w określonym zakresie, depozycje A. B., ukazujące rzeczywistą rolę J. S. w realizacji przedmiotowego przestępstwa, a którego to dowodu skarżący również zdawał się nie mieć w polu widzenia (zob. s. 36-38 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku; zob. też, m.in., k. 4257, k. 4258, k. 4260-4261, k. 5971-5973v).

Z tego powodu powyższy zarzut podniesiony przez obrońcę J. S. nie mógł zasługiwać na uwzględnienie; pozostawał on bowiem absolutnie dowolnym, pozbawionym merytorycznego oparcia w realiach rozpoznanej sprawy.

Wskazać następnie trzeba, że Sąd Apelacyjny nie podzielił również stanowiska apelującego prokuratora będącego podstawą zarzutu podniesionego w punkcie II jego apelacji. W przekonaniu Sądu odwoławczego wyrokowy opis czynu przypisanego J. S. w punkcie I.b zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w Radomiu spełnia wszystkie ustawowe wymogi określone w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. (notabene skarżący bliżej nie wyjaśnił, co przecież jest konieczne dla wykazania, iż w sprawie rzeczywiście wystąpiło podniesione uchybienie, a relewantne dla rozstrzygnięcia, jaki chociażby potencjalny wpływ na treść zapadłego wyroku miało odstąpienie przez Sąd meriti od zamieszczenia w jego treści „poświadczających nieprawdę faktur VAT, wymienionych szczegółowo w akcie oskarżenia, którymi oskarżony się posługiwał” – zob. s. 7 apelacji prokuratora oraz punkt II podniesionych przez niego zarzutów). Co więcej, godzi się zauważyć, że realizacja postulatów apelującego prokuratora, zawartego w punkcie 2 złożonych przez niego wniosków odwoławczych, prowadziłaby do zatarcia czytelności i tak już znacząco rozbudowanego opisu przedmiotowego czynu przypisanego oskarżonemu, a zarazem nie miałyby realnego wpływu na prawidłowe zrozumienie tego, jakie działanie J. S. stało się dla Sądu Okręgowego w Radomiu przedmiotem subsumpcji, stanowiąc tym samym o realizacji przez oskarżonego poszczególnych znamion przestępstwa, określonych w powołanych w kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu przepisach.

Tym niemniej, zaskarżony wyrok podlegał zmianie z urzędu, a to w sposób wynikający z punktu I.1 orzeczenia Sądu Apelacyjnego. Zawarte bowiem w opisie czynu przypisanego J. S. w punkcie I.b zaskarżonego orzeczenia wyrokowe ustalenie faktyczne, iż oskarżony „uzyskał z tego tytułu (należy przyjąć: z popełnionego przestępstwa, opisanego w wyroku, w jego punkcie I.b – uwaga S.A.) znaczną korzyść majątkową” (co, notabene, nie znalazło odzwierciedlenia w przyjętej przez Sąd meriti kwalifikacji prawnej, o ile ustalenie to miałyby podlegać subsumpcji pod przepis art. 299 § 6 k.k., a to w przypadku, jeśli rzeczony ustalenie pozostawałoby w związku z realizacją przez oskarżonego znamion czynu określonego w art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k.) nie miało oparcia w realiach dowodowych osądzonej sprawy (jego przyjęcie w opisie czynu przypisanego J. S. nie zostało też w żaden sposób przez Sąd pierwszej instancji wyjaśnione w pisemnych motywach wydanego wyroku). W tej zatem sytuacji niezbędne było dokonanie przedmiotowej zmiany zaskarżonego wyroku, co Sąd odwoławczy uczynił w oparciu o dyspozycję art. 440 k.p.k.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także ostatni zarzut podniesiony w punkcie 5 apelacji obrońcy oskarżonego, a opierający się na względnej przesłance odwoławczej określonej w art. 438 pkt 4 k.p.k.

Nie znalazł bowiem Sąd odwoławczy podstaw do zakwestionowania rozstrzygnięcia w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej i karach jednostkowych pozbawienia wolności, które ukształtowane zostały z uwzględnieniem, we

właściwych proporcjach, uzasadnionych ich rangą oraz wymową społecznoprawną, ustawowych dyrektyw i jakkolwiek pozostają karami stosunkowo surowymi, to jednak nie są rażąco niewspółmierne (co odnosi się także do oceny surowości kary grzywny, mimo że skarżący swą argumentację odnosił wyłącznie do kary pozbawienia wolności).

Dodać w tym miejscu trzeba, że podstawą wymiaru kary pozbawienia wolności za przypisany J. S. czyn z punktu I.b zaskarżonego wyroku, co przesądza dyspozycja art. 11 § 3 k.k., winien być przepis art. 299 § 5 k.k., pozostający w związku z art. 65 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w Radomiu za podstawę prawną tego rozstrzygnięcia przyjął zaś art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych z zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Dostrzegając tę okoliczność, Sąd pierwszej instancji przyznał w pisemnych motywach wydanego wyroku, iż wskazana podstawa prawna wymiaru kary pozbawienia wolności (a to art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 roku o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych) została powołana omyłkowo (zob. s. 50 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Powyższe uchybienie stało się też przedmiotem zasadnego zarzutu podniesionego przez prokuratora w punkcie I jego apelacji. W tej sytuacji, wobec oczywistego faktu, że Sąd Okręgowy w Radomiu wymierzył był J. S., za czyn z punktu I.b wyroku karę pozbawienia wolności z obrazą prawa materialnego, a to art. 11 § 3 k.k., poprzez wymierzenie jej wbrew dyspozycji tego przepisu nie na podstawie przepisu najsurowszego, Sąd Apelacyjny dokonał stosownej zmiany zaskarżonego wyroku, z tym także, że z podstawy wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do J. S. wyeliminował również przepis art. 64 § 2 k.k., uznając za wystarczające poprzestanie na powołaniu art. 65 § 1 k.k. (zob. punkt I.2 wydanego w niniejszym postępowaniu odwoławczym orzeczenia); oskarżony nie jest wszak sprawcą działającym w warunkach recydywy wielokrotnej specjalnej, określonej w art. 64 § 2 k.k., a zatem dla zastosowania określonych we wskazanym przepisie obostrzeń wystarczające jest powołanie art. 65 § 1 k.k., tj. tzw. przepisu odsyłającego. Zarazem Sąd odwoławczy nie znalazł przesłanek do uwzględnienia w podstawie wymiaru kary pozbawienia wolności wymierzonej J. S., także art. 299 § 1 k.k., tak jak postulował to apelujący prokurator, a to z tego względu, że orzekana kara określona jest w całości w sankcji art. 299 § 5 k.k.; stąd brak potrzeby „wiązania” jej z sankcją przewidzianą w art. 299 § 1 k.k., jak postulował apelujący prokurator w złożonych wnioskach odwoławczych (zob. pkt 1 – s. 4 jego apelacji).

Skoro zatem orzeczona w stosunku do oskarżonego J. S. kara pozbawienia wolności, jak już zasygnalizowano, nie charakteryzuje się nadmierną surowością, to tym samym brak było merytorycznych podstaw do uwzględnienia złożonych przez obrońcę oskarżonego, a związanych z omawianym zarzutem, alternatywnych wniosków odwoławczych (zob. s. 4 apelacji).

Wypada przy tym zaakcentować, w odniesieniu do obu apelacji, że nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Chodzi tu o tak istotne różnice ocen, że dotychczas wymierzoną karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną (zob. w tym przedmiocie wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 stycznia 2019 r., II AKa 409/18, LEX nr 2620794).

Zważywszy na powołane przez Sąd pierwszej instancji okoliczności, uwzględnione w procesie kształtowania kary wymierzonej J. S. (zob. s. 50-52 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku), należało uznać ją za właściwą, odpowiednio dolegliwą a zarazem konieczną, która osiągnie ustawowe cele. Przekonania tego nie mogła podważyć argumentacja apelacji obrońcy oskarżonego sprowadzająca się w pierwszej kolejności do swoistego „bagatelizowania” roli oskarżonego w przypisanym mu przestępczym procederze, a które to stanowisko skarżącego nie miało żadnego oparcia w ustalonych w sprawie realiach. Z drugiej zaś strony skarżący akcentował wpływ czasu od daty popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw (zob. s. 8 apelacji), z podkreśleniem, że w tym okresie oskarżony nie naruszył porządku prawnego, co jednak, samo w sobie, zważywszy na powołane przez Sąd meriti okoliczności obciążające J. S., nie pozwalało na uwzględnienie postulatów odwoławczych. Dla porządku trzeba też dodać, że Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż w sprawie niniejszej nie zachodził „wyjątkowy wypadek,

uzasadniony szczególnymi okolicznościami”, pozwalający – przy uwzględnieniu uwarunkowań prawnych, trafnie rozważonych przez Sąd Okręgowy w Radomiu – na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności (zob. s. 51-52 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nic w tym przedmiocie nie mogło zmienić ogólnikowe odwołanie się skarżącego do fragmentu pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, orzekającego w uprzednim postępowaniu odwoławczym (a które to stanowisko Sądu odwoławczego zostało wyartykułowane, notabene, w kontekście, uznanej za nietrafną apelacji prokuratora, a to dla uzasadnienia wydanego w sprawie sygn. akt II AKa 137/14 rozstrzygnięcia sprawy w zakresie dotyczącym pozostałych oskarżonych osób). Rzeczona teza, na którą powołał się skarżący, musi wszak być odczytywana przy uwzględnieniu realiów niniejszej sprawy, co właśnie prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy w Radomiu wydając zaskarżone orzeczenie w stosunku do J. S.. Podobnie, nieskutecznym argumentem było odwołanie się obrońcy do wymiaru kar orzeczonych, w odrębnym postępowaniu, wobec osób prawomocnie osądzonych w odrębnym postępowaniu karnym (zob. s. 8 apelacji), a to z uwagi na to, że przecież orzekana kara nie tylko pozostaje w sferze samodzielności jurysdykcyjnej danego sądu, ale przede wszystkim kształtowana jest w odniesieniu do ustawowych celów, jakie ma osiągnąć w stosunku do danego oskarżonego, nie zaś w kontekście jej przesłanek, które legły u podstaw orzeczenia sankcji karnej wobec innych osób.

Z tych wszystkich zatem powodów apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, a tym samym nie mogły też zostać uwzględnione złożone przez skarżącego wnioski odwoławcze.

Z drugiej zaś strony, Sąd odwoławczy nie podzielił również stanowiska apelującego prokuratora, jakoby wymierzone oskarżonemu kary (jednostkowe kary pozbawienia wolności, kara łączna pozbawienia wolności oraz kara grzywny) charakteryzowały się nadmierną, rażącą łagodnością, a które to stanowisko znalazło swój wyraz w zarzucie z punktu V apelacji oskarżyciela publicznego, opartym na względnej przesłance odwoławczej określonej w punkcie 4 art. 438 k.p.k. W tym zakresie aktualność zachowują powyższe uwagi dotyczące tego, że kary wymierzone oskarżonemu w zaskarżonym orzeczeniu w pełni uwzględniały ustawowe dyrektywy ich wymiaru, odniesione zostały do właściwie rozważonych okoliczności sprawy, w tym okoliczności o charakterze obciążającym oraz łagodzącym, z jednoczesnym nadaniem im właściwych proporcji. Stąd twierdzenie skarżącego, iż wspomniane kary są rażąco, niewspółmiernie łagodne, pozostawało wyłącznie wyrazem subiektywnego spojrzenia autora apelacji, a zatem nie mogło doprowadzić do wnioskowanych zmian zaskarżonego wyroku (zob. s. 3 apelacji oskarżyciela publicznego). Dla porządku należy jeszcze tylko podnieść, że wymierzona oskarżonemu kara łączna pozbawienia wolności, orzeczona z zastosowaniem zasady absorpcji, została ukształtowana w sposób właściwy, także w kontekście należyście uwzględnionego związku pomiędzy przypisanymi J. S. przestępstwami (zob. s. 51 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W odniesieniu do powyższych uwag należy zarazem zasygnalizować dalszą okoliczność, związaną z apelacją wniesioną na niekorzyść oskarżonego przez prokuratora, a to w odniesieniu do zarzutu z punktu IV tego środka odwoławczego. Otóż, niezależnie od tego, że wobec wystąpienia przesłanek do dokonania wskazanej wyżej zmiany zaskarżonego wyroku (w sposób wynikający z punktu I.1 wyroku Sądu Apelacyjnego) ów zarzut stał się w istocie bezprzedmiotowym (a zatem, ściśle rzecz biorąc, już z tego powodu, w związku z treścią art. 436 k.p.k. nie podlegał on rozpoznaniu), warto zauważyć, że nie sposób byłoby mówić o rzeczywiście występującym uchybieniu polegającym na obrazie prawa procesowego, mieszczącym się w ramach względnych przyczyn odwoławczych, a to w postaci wadliwego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (w kontekście unormowania wynikającego z art. 424 § 1 k.p.k. - pomijając już w tym miejscu brak chociażby potencjalnego wpływu takiego „uchybienia” na treść wydanego orzeczenia, skoro jego pisemne uzasadnienie zostało sporządzone po jego wydaniu, a zarazem skuteczność zarzutu, opartego wszak na treści art. 438 pkt 2 k.p.k., wymaga wykazania, iż taka właśnie okoliczność w sprawie występuje), jeśli owe ewentualne uchybienie w istocie dotyczyłoby się „ustalenia”, które wprawdzie zostało zamieszczone w wyrokowym opisie czynu przypisanego J. S. w punkcie I.b wydanego w pierwszej instancji orzeczenia, lecz w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie było ku temu realnych podstaw (inaczej mówiąc, zostało zawarte w wyrokowym opisie czynu oskarżonemu przypisanego w sposób absolutnie dowolny) - a zatem, mówiąc wprost, żadne „fakty i dowody” w tym przedmiocie, w istocie, nie podlegały jakiegokolwiek merytorycznemu „uzasadnieniu” stosownie do dyspozycji art. 424 § 1 k.p.k., skoro owo ustalenie nie opierało się na jakichkolwiek dowodach. W takiej bowiem sytuacji, już z tego względu, rzeczona

„uchybień” nie stanowiłoby merytorycznej podstawy do wzruszenia zaskarżonego wyroku, gdyż nie stanowiłoby żadnej realnej przyczyny odwoławczej (tu: określonej w art. 438 pkt 3 k.p.k.).

Z omówionym powyżej zagadnieniem wiąże się zarzut podniesiony przez prokuratora w punkcie III jego apelacji.

Już opisana wyżej zmiana zaskarżonego orzeczenia w sposób wynikający z punktu I.1 wyroku wydanego w niniejszym postępowaniu odwoławczym i ten zarzut apelacji prokuratora czyniła bezprzedmiotowym (bowiem z wyrokowego opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I.b zaskarżonego orzeczenia wyeliminowane zostało ustalenie mogące stanowić przesłankę do zastosowania, w postulowany przez skarżącego sposób, prawa materialnego, a to dyspozycji art. 299 § 7 k.k., a zarazem nie zostało dokonane żadne inne ustalenie faktyczne, iż oskarżony J. S. z przypisanego mu przestępstwa, realizującego znamiona określone w art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k., osiągnął jakkolwiek „korzyść” podlegającą wspomnianemu obligatoryjnemu przepadkowi). Tym niemniej, warto zasygnalizować, że sam apelujący nie miał pewności, jaką to korzyść, mającą podlegać obligatoryjnemu przepadkowi na podstawie art. 299 § 7 k.k., oskarżony (rzekomo) osiągnął – czego dowodzi nie tylko argumentacja powołana na poparcie tego zarzutu (zob. s. 8 apelacji prokuratora), ale też złożony w punkcie 4 wniosek odwoławczy (zob. s. 5 apelacji); ponownie zatem wypada w tym miejscu przypomnieć, że - w istocie - zgromadzony w toku rozprawy głównej materiał dowodowy, o czym była wyżej mowa, nie dawał realnych podstaw do ewentualnego przyjęcia, iż wspomnianą korzyść, podlegającą obligatoryjnemu przepadkowi (i to niezależnie od kwestii jej wysokości), oskarżony w ogóle osiągnął, i – jak wyżej już to podniesiono - takiego zresztą ustalenia faktycznego, mogącego być podstawą zastosowania, we wnioskowany przez skarżącego sposób, prawa materialnego, w sprawie niniejszej nie poczyniono. Godzi się zarazem podkreślić, że wspomniana „korzyść”, która mogłaby być przedmiotem obligatoryjnego przepadku na podstawie art. 299 § 7 k.k., to wyłącznie taka, która pochodzi z przestępstwa „prania brudnych pieniędzy” – a zatem w realiach niniejszej sprawy musiałaby to być korzyść, którą oskarżony S. osiągnął z popełnienia czynu określonego w art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k., nie zaś z czynu „bazowego” - a wyłącznie o tej ostatniej była mowa w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (zob. s. 49), a na które to sformułowanie Sądu meriti powołał się skarżący w kontekście powyższego zarzutu, mimo że zarazem prawidłowo uznał on, że rzeczona „korzyść” podlegająca przepadkowi na podstawie art. 299 § 7 k.k. to wyłącznie taka, która została przez sprawcę osiągnięta „z przestępstwa określonego w § 1 lub 2 art. 299 k.k.” (zob. s. 8 przedmiotowej apelacji).

W tej sytuacji, przy uwzględnieniu, co trzeba podkreślić, unormowania wynikającego z art. 434 § 1 k.p.k., nie było podstaw, na kanwie powyższego zarzutu apelacji prokuratora, do zmiany wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu w postulowany przez skarżącego sposób, a to poprzez orzeczenie, na podstawie art. 299 § 7 k.k., „przepadku korzyści majątkowej” (zob. s. 5 apelacji oskarżyciela publicznego).

Wobec braku podstaw do dokonania dalszych zmian zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w Radomiu, a tym bardziej do jego uchylenia, w pozostałej części wydany w pierwszej instancji wyrok został zatem utrzymany w mocy (punkt II orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Lublinie).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze opiera się na treści art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.